

igjen i Pensioner; derhos kan det jo heller ikke nægtes, at Forholdene endnu ikke have afrundet sig saaledes, at man med absolut Bestemthed kan sige, hvormegen Arbeidskraft der hører til for at holde Maskineriet i den ordentlige Gang.

Jeg siger det ærede kongevalgte Medlem (Andræ) Tak for de 150,000 Rbd., som han har givet mig Anviisning paa; det er en Selvfølge, at jeg med Fornøielse modtager det Slags Indtægter, der baade i og for sig ere anstændige efter vore Forhold, og som ogsaa i den Henseende ere behagelige, at de aldeles ikke falde Skatteyderne til Last. Der er kun een Klasse af Folk, rigtignok ikke nogen stor Klasse, men der er dog en Klasse, som ganske vist ikke vil synes stort om den af den ærede Taler antydede Foranstaltning, men hvis Interesse jeg skal erkjende ikke kan være afgjørende; det er Collectørernes Klasse. En Omordning af Classelotteriet eller i alt Fald en Bearbejdelse af det er imidlertid paatænt, og jeg talter fremdeles det ærede Medlem for hans Tilbud om at ville stille den Erfaring og den Kundskab til dets Forhold, som han ved sine Studier har erhvervet sig, og som jeg erkjender, at jeg ikke er i Besiddelse af, til min Disposition; jeg skal ikke undlade at benytte den.

Bjerring: Dengang jeg i December 1861 havde den Ære at være Medlem af det Fællesudvalg, for hvilket den ærede Finantsminister var Formand, havde jeg som Mæglingstilbud foreslaaet, at man istedetfor den nye Bevillingsparagraf, som var vedtagen i Finantsloven for det foregaaende Aar, skulde tilføie en Paragraf, som skulde lyde saaledes: „For de Udgifter, der ere en Følge af de Love, som ere vedtagne af Rigsdagen i indværende Aar, skal der søges Tillægsbevilling.“ Min Tanke var da ganske vist den, at denne Tillægsbevilling ikke vilde komme for før i næste Rigsdagsamling, og paa den Maade troer jeg ogsaa, det kunde gaae. Man indvendte dengang derimod, at saa vilde der være en Deel af Aaret, hvori Udgifter maatte gjøres, uden at Bevilling dertil var givet. Der var jo rigtignok derved den Omstændighed, at Rigsdagen selv havde bevil-

get Udgifterne gennem Lovene, men ikke desto mindre fandt man, at denne Subvending var saa afgjørende, at man foretrak det Forslag til en Paragraf, som vi nu have seet i flere Finantslove. Nu har den høitærede Finantsminister foreslaaet, at Paragraphen reent skulde gaae ud, og at der endnu i indværende Rigsdagsamling skulde forelægges en Tillægsbevilling for samtlige disse Udgifter. Hvis den høitærede Finantsministers Mening er den, at denne Tillægsbevillingslov skulde indeholde alle de Udgifter, som blive en Følge af de Love, der vedtages i indværende Samling, forekommer det mig, at der derved vil fremkomme en ikke ubetydelig Ulempe. En saadan Tillægsbevillingslov vil neppe kunne gaae igjennem begge Thing uden at medtage mindst 14 Dage. I disse 14 Dage kan Rigsdagen ikke vedtage nogen som helst Lov, thi denne Lov kunde jo medføre Udgifter, og naar skulde saa disse Udgifter komme paa Finantsloven? Jeg beder den høitærede Finantsminister om Undskyldning for, at jeg ikke i mit første Foredrag har anført hans Øtringer om at ville forelægge en saadan Tillægsbevillingslov; jeg har ganske vist tænkt paa at anføre disse Øtringer, og ogsaa understreget dem i mit Exemplar af Folkethingstidenden, saa det er ved en reen Forglemmelse, at jeg ikke har omtalt dem. Det forekommer mig altsaa, at der ikke kunde være det Mindste iveien for, at man vedtog en Paragraf af det Indhold, som Fleertallet i Folkethinget i Finantsudvalget havde paatænt og foreslaaet, ved Siden af, at den høitærede Finantsminister forelagde en Tillægsbevillingslov. Til Behandlingen af denne Tillægsbevillingslov vil rimeligviis medgaae 14 Dage eller maastee længere Tid, og i den Tid kan meget godt Vedtagelsen af andre Love medføre Indtægter og Udgifter, som da ikke kunne komme paa Tillægsbevillingen. Jeg kan heller ikke indsee Nødvendigheden af, at samtlige Udgifter, der følge af Love, der vedtages i denne Samling, optages paa Tillægsbevillingen. Det, som jeg troer, at Landstinget bør holde alvorligt paa, er, at denne Paragraf ikke aldeles gaaer ud; i hvilken Form den skal vedtages, er et andet Spørgsmaal. Det er ligefrem utalt i det andet Thing — rigtignok kun af et Mindretal, men at Mindretallet kan sætte sin